

Список використаних джерел:

1. British Standard BS 6079-1:2000. Project management. Part 1: Guide to Project management. 182 p.
2. Батенко Л. П., Загородніх О. А., Ліщанська В. В. Управління проектами: навч. посібник. Київ: КНЕУ, 2004. 231 с.
3. Довгань Л. Є., Мохонько Г. А., Малик І. П. «Управління проектами»: навч. посібник до вивчення дисципліни для магістрів галузі знань 07 «Управління та адміністрування» спеціальності 073 «Менеджмент» спеціалізації: «Менеджмент і бізнес-адміністрування», «Менеджмент міжнародних проектів», «Менеджмент інновацій», «Логістика». Київ: КПІ ім. І. Сікорського, 2017. 420 с.

КУБЕЦЬКА Ольга Миколаївна,
*доцент кафедри аналітичної
економіки та менеджменту
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат економічних наук, доцент*
ЧИБУК Ірина Павлівна,
*здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

СИСТЕМА МИТНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ

Система митного регулювання в Україні є дуже важливою ланкою та відіграє неабияку роль у регулюванні економічного розвитку країни та забезпечує її економічну цілісність. Саме митна справа створює сприятливі умови для розвитку економіки держави, адже важливою особливістю для кожної країни для повноцінного існування та розвитку є наявність своїх чітко визначених територій, захист кордонів яких забезпечує митний контроль, основу якого складає саме митне законодавство. Відповідно до статті 13 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність»[1] «Принципи митного регулювання при здійсненні зовнішньоекономічної діяльності» Україна самостійно здійснює митне регулювання зовнішньоекономічної діяльності на своїй території. Митну політику України визначає Верховна Рада України. Митне регулювання зовнішньоекономічної діяльності здійснюється згідно із Законом України «Про зовнішньоекономічну діяльність», законами України про митне регулювання, Митним тарифом України та міжнародними договорами України. Територія України становить єдиний митний простір, на якому діють митні правила України. Митний тариф України визначається згідно з відповідним законом України та міжнародними договорами України. Митний тариф України встановлює на єдиній митній території України оподаткування митом предметів, що ввозяться на територію України або вивозяться з неї, або переміщуються транзитом її територією.

Міжнародне законодавство розрізняє два види митного контролю:

1. Контроль переміщення – заходи, що застосовуються до або після прибуття/відбуття товарів і транспортних засобів, або коли вони перебувають у митному режимі, до моменту їх випуску;

2. Контроль на основі методів аудиту – правильне заповнення вантажних декларацій і здійснення заходів щодо достовірності даних, що містяться в них, під час перевірки наявних документів, бухгалтерських документів та комерційної інформації, пов'язаної з деклараціями [2, с. 68-70].

Організація митного контролю – це організаційна діяльність, що спрямована на створення умов, необхідних для виконання митними органами функцій митного контролю в межах митного законодавства України, а також міжнародних договорів укладених Україною, в установленому законом порядку.

Функції митного контролю:

- 1) забезпечення реалізації митного законодавства;
- 2) забезпечення національної безпеки України;
- 3) забезпечення економічної безпеки України;
- 4) забезпеченні дозвільного порядку переміщення товарів, транспортних засобів та інших предметів, через митний кордон України;
- 5) запобігання проникненню на територію України низькоякісних товарів,
- 6) екологічно небезпечних речовин, вірусів чи культур;
- 7) стягнення мита, податків та інших митних платежів;
- 8) забезпечення законного переміщення валюти через митний кордон України;
- 9) створення умов, для збільшення товарообігу;
- 10) забезпеченні законних прав фізичних та юридичних осіб при здійсненні митного контролю;
- 11) співробітництво з митними органами інших держав;
- 12) вдосконалення митного законодавства.

Таким чином, митний контроль є вагомим засобом, що сприяє формуванню та реалізації митної політики держави. Основними завданнями і напрямками організації митного контролю є:

- 1) підготовка проектів нормативно-правових актів з питань організації та розвитку митної інфраструктури;
- 2) аналіз діючих та впровадження передових форм і методів митного контролю та заходів підвищення їх ефективності;
- 3) запровадження нових технологій митного контролю та митного оформлення;
- 4) організація взаємодії органів доходів і зборів (підрозділів) зі службами прикордонного, санітарного, фітосанітарного, радіологічного, ветеринарного, екологічного контролю, іншими контрольними службами та правоохоронними органами при здійсненні митного контролю;
- 5) удосконалення видів особистих митних забезпечень, форм їх застосування.

Список використаних джерел:

2. Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/959-12#Text>.
2. Баран Р. Б. Сучасні орієнтири вдосконалення митного контролю в Україні. *Інноваційна економіка*. 2013. № 1 (39), 2013. С. 67-72.
3. Бережнюк І. Г. Актуальні питання теорії та практики митної справи: монографія. Хмельницький: ПП Мельник А. А., 2013. 428 с.

НОВІК Ірина Олексіївна,
*заступник завідувача кафедри
з профорієнтаційної роботи
Національного технічного університету
«Харківський політехнічний інститут»,
доцент*

ЯКИМЕНКО Софія Миколаївна,
*здобувач вищої освіти
Національного технічного університету
«Харківський політехнічний інститут»*

ДЕРЖАВНИЙ БОРГ ТА ЙОГО НАСЛІДКИ В РОЗВИТКУ КРАЇНИ

Одним із ефективних засобів впливу на соціум у сучасних умовах є державний борг. З розвитком суспільства зростає потреба у фінансових коштах, які необхідні для покриття витрат, що виникають у держави, та виконання завдань, що постають перед нею. Упродовж усієї історії людства державні борги відігравали провідну роль в існуванні та розвитку держави. Однак в умовах ринкової економіки, державний борг усе більше перетворюється в ознаку сучасної держави та потужний важіль державної політики. Нині державний борг виступає не лише джерелом формування доходів держави, а й забезпечує регулювання економічних процесів, стає та конститується як соціальна гарантія.

Весь світ живе у борг. Майбутні покоління, ще не народившись, вже потенційні боржники. Переважне число країн відчуває нестачу власних ресурсів для здійснення внутрішніх вкладень, покриття дефіциту державного бюджету, проведення соціально-економічних перетворень і виконання боргових зобов'язань за зовнішніми запозиченнями. Хтось є більше кредитором, чим позичальником, хтось навпаки [1].

Особливе місце займає залучення фінансових ресурсів державою на кредитній основі для покриття власних потреб, що є прийнятною та об'єктивно зумовленою практикою здійснення економічної діяльності. Економічна сутність цього процесу полягає в тому, що в певний час є певна кількість вільних капіталів як всередині країни, так і за її межами. Ці капітали здійснюють рух з метою пошуку сфер свого застосування. Участь держави у міжнародному та внутрішньому русі капіталів є фактом її входження до світового господарського простору.